

много такыва нѣща за спокойствіе-то си и съдържаніе-то си. Колкото нѣща е наслѣдувалъ чловѣкъ отъ родители-ты си и отъ сродници-ты си, и колкото той самъ е придобылъ, тѣ сѣ неговы, и негова законна собственность. Отъ насъ прочее ся изискува да оставяме ближній-тъ си да ся наслаждава на *свои-ты собствениности*. Трѣбува да не откраднемъ нищо отъ него, нито да го обесправдаемъ съ нѣкой начинъ; но да ся обхождаме съ него честно, и да вардимъ имущества-та му, и да ся радуваме за благополучіе-то му, както и за свое-то.

2. Ные разваляме тайж заповѣдь, 1) когато дѣйствително простремъ рѣжж-тъ си за да *откраднемъ*: 2) когато *излѣжемъ* ближній-тъ си *скривно или явно*; когато ся *откажемъ* или *пренебрегаваме* да заплатимъ справедливы-ты си дългове; когато зимаме нѣщо назаемъ, *като знаемъ, че не щемъ да можемъ да го върнемъ*; и когато *не върнемъ* намѣрено-то нѣщо на стопанъ-тъ му: 3) когато обесправдаемъ ближній-тъ си, или откраднемъ нѣщо отъ него *и не му го върнемъ*: 4) когато стануваме *участници на крадцы-ты*, или като знаемъ винж-тъ имъ, *не ѣмъ о-бяздаме*: 5) когато *притѣсняваме* слугы-ты си и оныя, които зависятъ отъ насъ; и като не промышляваме за нужды-ты имъ, за-държаме справедливж-тъ имъ заплатж, и съ това като че ги принуждаваме да крадѣтъ; — и когато не помагаме на бѣдны-ты и при-